

V svetu, ki je prepojen z Bogom

Ta evangeljski odlomek nam je znan. Fant iz sošeske dobro dela, vendar ga sovrstniki zavračajo. Marsikdo pozna ta čudni fenomen. Vrneš se s faksa ali iz vojske in ogovorijo te z: »Kdo pa misliš, da si?!«

Malo zaradi ljubosumja, malo iz nasprotovanja spremembam. Deloma zaradi zavračanja, da bi se prilagodili starim odnosom, deloma pa tudi iz strahu pred odraščanjem. Vse te reakcije so nekaj naravnega.

Jezus bi jih lahko zaobšel pri svojem pridiganju. Na nek način sporočajo: »Nič več ne veš kot mi. Ne poučuješ na jeruzalemski biblični šoli, nimaš diplome s teološke univerze v Kani. Zakaj bi te poslušali, ko govoriš o čemerkoli, še posebej o Bogu?«

In tu se pojavi prava težava. Ljudje bi Jezusu lahko priznali, da naredi boljšo mizo kot oni. Morda bi ga celo sprejeli kot župana. Niso pa mogli sprejeti, da ve več o Bogu, da ima svoj dostop do tega posebnega področja religije.

Ob tem se niso zavedali, da ko ga omejijo, zmanjšajo vrednost svojega življenja. Govorili so: »Nimamo vedenja o Bogu, samo pismouki ga imajo. Ne moremo se spraviti z Bogom tako, da mu darujemo daritve v templju – samo duhovniki jih lahko. Vse, kar poznamo, je oranje in paša, pričkanje z zakoncem in težave z otroki. Občasno začutimo Boga, večinoma pa Bog in mi živimo v različnih svetovih.«

To se zgodi, ko religija postane ena od specializiranih dejavnosti, namesto bi bila način življenja. Pri vseh miselnih sistemih je enako. Tako se specializirajo, da jih le peščica ljudi razume in zato prevzamejo kontrolo nad njimi. Matematika se začne z ena plus ena in konča pri kilometrskih enačbah, ki jih razume le Einstein. Kemija začne s H₂O in konča z nerazumljivimi formulami, ki niso dostopne navadnim smrtnikom. Religija začne z

verovanjem v Boga in konča v glavah teologov.

Sistemi so na nek način dobra stvar. Znanost in tehnologija in religija odkrivajo nove vidike teh področij. Vendar so sistemi lahko tudi nevarni. Znanost nam lahko pomaga, da se bolj učinkovito pobijamo, tehnologija lahko nadzoruje naša življenja in religija lahko izroči naše življenje v roke drugim ljudem, ki jim je religija poklic.

Nauk je lahko nevaren. Nebesa nas odvrčajo od naših dolžnosti na tem svetu. Zanašanje na milost lahko zmanjša našo osebno odgovornost. Poslušnost avtoriteti lahko uspava našo vest. Vice so rešilno padalo.

Celo zakramenti, te svete dejavnosti, postavljene, da nas spravijo v stik z Bogom, nas lahko oddaljijo od njega. Krst je lahko prazen obred namesto poglobljanja v Jezusovo smrt. Spoved se lahko soredotoča na odpuščanje namesto na spreobrnjenje. Obhajilo lahko postane razprava o tem, kako je Jezus prisoten v Evharistiji. Posvečenje zmanjša naše skupno duhovništvo. Bolniško maziljenje se bolj osredotoča na olje kot na umiranje s Kristusom.

Religija mora biti v službi vere, ne nadomestilo zanjo. Božje kraljestvo je tukaj, ne v nebesih, je zdaj, ne pozneje. Božje kraljestvo je v nas, med nami in okrog nas. Vesolje je nasičeno z Bogom, svet je potopljen v milost. Lahko rečemo, da je Jezus prišel zato, da bi nam povedal, da nismo odvisni od svetišč ali duhovnikov ali daritev ali zakonov, da bi bili povezani z Bogom. Vera je končno zelo preprosta: živimo s svojimi bližnjimi v svetu, ki je prepojen z Bogom.